

at rette et Spørgsmaal til den ærede Ordfører. Vi have jo her for faa Dage siden behandlet et Lovforslag og nedsat et Udvalg netop af den Grund, at det paa gjældende Lovforslag har henledet Opmærksomheden paa, at der var Embedsmænd, som havde gjort sig en uretfærdig Fortjeneste ved at tage mere i Kontorholdsgodtgjørelse, end de virkelig havde Lov til. Det var jo Grunden til, at der i den Sag blev nedsat et særligt Udvalg. Jeg har den Være at være Medlem af dette Udvalg, og jeg tænker, at i dette Udvalg vil ikke alene dette Spørgsmaal blive undersøgt, men man vil ogsaa se, om det er muligt at faae oplyst fra forskjellige Sider, hvorledes det Hele hænger sammen paa disse Omraader. Men nu staar der her i denne Betænkning, at efter at Udvalget har nedsat Befordringsgodtgjørelsen til en vis Herredsfoged med 300 Kr., til det er blevet 1,000 Kr., at dette Beløb „dog betydeligt vil overskride den virkelige Udgift.“ Det er i den Anledning, at jeg vil tillade mig at rette et Spørgsmaal til den ærede Ordfører. Jeg tror, at vi ere fuldstændig enige om denne Sag, men naar man saaledes uden videre siger, at man giver de Herrer Embedsmænd et Bederlag, som man forud indrømmer er mere, end de egentlig burde have, komme vi egentlig i en underlig Stilling. Naar man skarpt og bestemt har hævdet, at Lovforslaget skulde henvises til det Udvalg, jeg har nævnt, og at Behandlingen skulde gaa i den Retning, at Embedsmændene ikke skulle have Mere, end de virkelig bruge, forstaar jeg som sagt ikke denne Passus, at man paa Forhaand siger: Vi bevilge ham Mere, end han egentlig bruger. Det kan jo imidlertid være, at den ærede Ordfører kan give mig yderligere Oplysninger herom. Jeg skal forøvrigt gjøre den Bemærkning, at naar de Herrer Retsbetjentes Befordringsudgift i visse Egne er stegen, er der dertil den ganske naturlige Grund, at de i forskjellige Jurisdiktioner have maattet søgte omkring for at pante for Skatter, og det har, indrømmer jeg, været en ikke saa ringe Befordringsudgift; men jeg kan ikke sige, at jeg har nogen særlig Sympathi for dem, om de i den Anledning have haft særlige Udgifter; jeg veed imidlertid, at denne Omstændighed for visse Jurisdiktioners Vedkommende har haft Betydning. — Det Spørgsmaal, jeg først motiverede, vil jeg altsaa stille til den ærede Ordfører, idet jeg selvfølgelig antager, at vi ere fuldstændig enige om den Kritik, der mulig kan reises mod forskjellige Embedsmænd over den Maade, hvorpaa de opføre deres Kontorholdsgodtgjørelse.

Ordføreren (H. Holm): Jeg er selvfølgelig ganske enig med det ærede Medlem om i højeste Grad at misbillige, hvis en Embedsmand opfører højere Beløb til sit Kontorhold, end han virkelig har brugt; men det er der i dette Tilfælde aldeles ikke Tale om. Jeg søgte for lidt siden udførlig at forklare, hvorledes dette hænger sammen, og jeg tror, at det ærede Medlem, hvis han havde været opmærksom paa mine Bemærkninger, vilde have set, at der i dette Tilfælde ikke foreligger Noget som helst, der kan bebreides vedkommende Embedsmand. Han har nemlig dels opgivet, hvor mange Mil han har reist, dels, hvilken den virkelige Udgift har været, og dernæst har han opgivet, hvad Beløbet vilde blive, hvis man beregnede hans Befordring pr. Mil efter en Takt af 1 Kr. 50 Ø., som er den almindelige Takt for Embedsbefordringer. Ved Siden deraf har han endvidere forklaret, at hans virkelige Udgift har været betydeligt lavere, 1,000 Kr. lavere, end den vilde have været efter denne Beregning, og han forklarer, hvorfor den har været ringere, nemlig fordi der er Jernbaner i Nærheden, som han har kunnet benytte i Stedet for Vogn, og fordi hans første Fuldmægtig har haft egen Befordring og har reist med den uden at tage Bederlag derfor af Embedet. Men saa er det, at Udvalget og Ministeriet i dette som i mangfoldige andre Tilfælde siger som saa: Dette er kun en tilfældig Omstændighed, at han i de forløbne 5 Aar har haft det paa den Maade, der er Intet, der borger for, at han i de følgende 5 Aar har den samme Fuldmægtig, eller at Fuldmægtigen vedblivende befordrer sig paa samme Vis. Vi maa derfor give Embedsmændene et saadant Beløb, som der er Rimelighed for, at han vil kunne komme igennem med. Overhovedet stille vi os ved Behandlingen af disse Kontorholdsvederlag altid paa det Standpunkt, at vi ikke lægge Indberetningerne til Grund for Kontorholdsvederlagets Fastsættelse; vi bruge dem kun til Veiledning, saaledes at vi se, hvad de virkelig have forbrugt, og deraf skjønne, om der er Grund til at gaa videre. Der benyttes og gaas frem efter Ministeriets og Folkethingets Skjøn, der fastes ved Sammenligning mellem de forskellige Embeders Omfang, deres Forretningers Mængde osv., og kun til Veiledning i saa Henseende benytte vi saa Embedsmændenes Indberetninger. Jeg tænker, at det ærede Medlem nu vil have set, at der i dette Tilfælde ikke er Grund til at anse over, at der i Betænkningen staar, at vedkommende Embedsmand faar et Beløb, der er større end det, der svarer